కొడుకు పిలుపు

వసుంధర

"అమ్మా!"

ఈ పిలుపుకులిక్కిపడి లేచింది సరళ. కళ్ళు నులుము కుని చుట్టూ చూసింది. గదిలో యింకెవ్వరూ లేరు.

విశాలమైన ఆ డబల్ కాట్ మీద సరళ, ఆమె భర్త వరప్రసాద్ వున్నారు. వరప్రసాద్ ముసుగుతన్ని నిద్రపోతున్నాడు.

ఎవరు పిలిచారు?

తను కలకన్నదా లేక భ్రమపడిందా?

ఆలోచిస్తూండగానే సరళకు అమ్మా అన్న పిలుపు మళ్ళీ వినిపించింది.

"ఎవరూ?" అందామె.

"ఇష్ — గట్టిగా మాట్లాడితే నాన్నగారు లేచి పోతారు. ఒక్కసారి పక్క గదిలోకి రామ్మా—"

ఆ గొంతు ఎక్కడో విన్నట్లే అనిపించింది సరళకు. ఎక్కడో వినడమేమిటి—అది రాజా గొంతు.

కానీ రాజు....

"రామ్మా!" మళ్ళీ వినపడిం దా గొంతు.

సరళ మంత్రముగ్ధురాలిలా లేచి పక్క గదిలోకి వెళ్ళింది.

"అమ్మా!"

"ఎవరు?" అంది సరళ.

"నన్ను గుర్తుపట్టలేదామ్మా?" దీనంగా అందా గొంతు.

"నా కెవ్వరూ కనిపించడంలేదు...."

"కానీ నా గొంతు వినిపిస్తోందిగా...."

"బాబూ—నిజంగా నువ్వేనా?" అంది సరళ.

"అవునమ్మా...."

"ఒక్కసారి నా కళ్ళకు కనిపించరా!" అంది సరళ.

"ఎలా కనిపించనమ్మా? ఇప్పుడు నువ్వు నన్ను చూస్తే భయపడతావు!"

"తల్లి బిడ్డను చూసి భయపడదు..."

"లేదమ్మా—బ్రతికున్నంత కాలమే తల్లి ప్రేమ అయినా!"

సరళ ఉలిక్కిపడి—"అవును—నువ్వు చచ్చిపోయావు కదూ!" అంది.

"అవునమ్మా — చచ్చిపోయినా నాకీ యింటిమీద మోజు తీరలేదు. నువ్వంటే ప్రేమ చావలేదు. నీ దగ్గరే ఉండాలనీ నీ ఒడిలో పడుకోవాలనీ కోరికగా వుంది. కానీ అదిప్పుడు సాధ్యంకాదు...."

"అయితే నువ్వింకా ఈ ఇంట్లోనే మసలుతున్నావా? అమ్మ నెప్పుడూ పలకరించలేదేం?" అంది సరళ.

"ఆ రోజు నాకింకా గుర్తుందమ్మా! ఉన్నట్లుండి నాకు

విరేచనాలు పట్టుకున్నాయి. ముందు నువ్వు పట్టించుకోలేదు. విరేచనాలెక్కువైపోయాయి. వాముకాలు నీళ్ళిచ్చావు. అయినా తగ్గలేదు. నాన్న డాక్టరు దగ్గరకు పరుగెత్తాడు. డాక్టరు వచ్చేసరికి నేను నీరసంగా పడుకుని వున్నాను. ఆయన నన్ను పరీక్షించి ముఖంమీద గుడ్డ కప్పాడు. మీరంతా పెద్దగా ఏడ్చేశారు. ఏమయిందో నాకు తెలియలేదు. కానీ నాకు నేను దూరంగా వుండి నన్ను చూసుకోగలుగుతున్నాను. నన్ను మీరెవ్వరూ చూడ్డంలేదు. నాన్న నా శరీరాన్ని మోసుకుని బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

అయితే నేను చచ్చిపోయానని నాకు చాలాకాలం దాకా తెలియలేదు. నేను మామూలుగానే యింట్లో తిరుగుతున్నాను. అందరికీ కనపడుతున్నాను. అయినా యెవ్వరూ నన్ను చూడనట్లే మసలుతున్నారు. పలకరించడంలేదు. నేనే పలకరించాలంటే నాకు గొంతు పెగిలేదికాదు. మాట్లాడాలని ఎంతగానో ప్రయత్నించాను.

మొదట్లో గాలిని పోగుచేసి కొన్ని శబ్దాలు చేయగలిగాను. ఆ చప్పుళ్ళు విని నువ్వు భయపడ్డావుకూడా! నిన్ను భయపెట్టకూడదని నువ్వింట్లో లేనప్పుడు గాలిలో శబ్దాలు చేసేవాణ్ని. క్రమంగా నాకు మాట్లాడ్డం వచ్చింది. కానీ అప్పటికింట్లో మాటలనుబట్టి నేను చచ్చిపోయానని అర్థమయింది. నాకు తెలుసు—చచ్చిపోయిన వాళ్ళంటే నీకు భయమని! అందుకే పలకరించలేదు...."

సరళ కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి — "మరిప్పుడు పలకరించావుగా—ఇలాగే రో — పలకరించరా—నాకెంతో తృప్తిగా వుంటుంది—" అందామె.

"అలాగేనమ్మా—కానీ ఇప్పుడెందుకు పలకరించానో తెలుసా?"

"నువ్వే చెప్పు—" అంది సరళ.

"అమ్మా — నువ్వు నాకు మాత్రమే అమ్మవు. ఇంకెవరికీ అమ్మవు కాకూడదు...."

"అంటే?"

"ఈ యింట్లో నీకింకో కొడుకుండకూడదు—"

"ఎందుకని?"

"నే నది భరించలేను—"

సరళ నిట్టూర్చి — "సరేలే—కానీ — ఒక్కసారి నువ్వు నాకు కనిపించకూడదూ?" అంది.

"ఇప్పుడు నేను తలచుకుంటే యేమైనా చేయగలను. నీకు కనిపించనూగలను—"

"అయితే కనిపించు" అంది సరళ ఆత్రంగా.

"అమ్మా—ఒకప్పటి నా రూపం నీకు తెలుసు. ఆ రూపాన్ని మళ్ళీ చూస్తే నీలో దుఃఖం పెరుగుతుంది. అది నాకిష్టంలేదు. అయినా ఇప్పటి నా రూపం వేరు. అది నీకు చూపించలేను—"

"ఎందుకని?"

"నిన్న మన పనిమనిషి రంగమ్మ గట్టిగా కేక పెట్టింది గుర్తుందా?"

సరళకు గుర్తు వచ్చింది. నిన్న ఉదయం ఇల్లూడుస్తూ ఓ గదిలోంచి హృదయవిదారకంగా అరిచింది రంగమ్మ. ఖంగారుపడి సరళ, వరప్రసాద్ ఆ గదిలోకి వెళ్ళి ఏం జరిగిందని అడిగారు. అప్పటికదింకా వణుకుతోంది. వీళ్ళను చూడగానే కాస్త సిగ్గుపడింది — "ఏమీ లేదమ్మా—ఎందుకో భయంవేసింది....—" అంది.

ఎందుకు భయంవేసిందో ఎంతడిగినా చెప్పలేదు.

"గుర్తుంది—" అంది సరళ.

"అప్పుడది నన్ను చూసింది—" అందా గొంతు.

సరళకు ఒళ్ళు జలదరించింది.

"అమ్మో — నువ్వు నా వంక ప్రేమగా చూసి లాలించాలి. నన్ను చూసి భయపడి కేకలు పెట్టకూడదు. అందుకే నా రూపం నీకు చూపించను" అందా గొంతు.

"మరి—రంగమ్మకెందుకు కనిపించావు?"

"నన్ను చూస్తే మనుషులకేమనిపిస్తుందో చూడా లనుకున్నాను. రంగమ్మ భయపడకపోతే నా రూపం నీకూ చూపాలనుకున్నాను...."

"ఒక్క సారి—ఎప్పటి నా రాజులా కనిపించరా?" అంది సరళ.

"కనిపించను. కానీ గుర్తుంచుకో.... ఈ ఇంట్లో ఇంకెవరైనా నా స్థానంలో ప్రవేశించాలో వాళ్ళకు కూడా నా అసలు రూపం చూపిస్తాను...."

"రాజా-నీ మాటలు వింటుంటే నాకు మళ్ళీ నిన్ను చూడాలనిపిస్తోంది. నీతోనే వుండాలనిపిస్తోంది—" అంది సరళ ఆత్రుతగా.

"నువ్వు నిజంగా యిష్టపడితే అన్ని యేర్పాట్లూ చేస్తాను. నువ్వూ నాన్నాకూడా వచ్చి నా దగ్గరుండొచ్చు—"

సరళ యేదో అనబోయింది. ఇంతలో వెనుకనుంచి "సరళా! ఎవరితో మాట్లాడుతున్నావు?" అన్న వరప్రసాద్ కంఠమూ మెకు వినిపించింది.

"ఏమండీ యిలా రండీ — మనబాబు మాట్లాడు తున్నాడు...." అంటూ ఉత్సాహంగా అరిచింది సరళ.

8

వరప్రసాద్ ఒక్క ఉదుటున ఆ గదిలోకి వచ్చి "ఏమిటన్నావ్?" అనడిగాడు.

సరళ అతడికి జరిగినదంతా చెప్పింది. అంతా విని వరప్రసాద్ నవ్వి—"చనిపోయినవాడు మళ్ళీ కనిపించడమేమిటి? నువ్వు భ్రమపడుతున్నావు...." అన్నాడు.

"భ్రమ కాదు—నిజం—" అంది సరళ.

"అయితే ఏడీ వాడు?"

సరళ—"రాజా!" అని గట్టిగా పిలిచింది.

ఎవరూ పలకలేదు.

ఆత్రుతగా గదంతా కలయతిరిగింది.

ఎవరూ కనపడలేదు.

"నువ్వు భ్రమపడ్డావు సరళా!" అన్నాడు వరప్రసాద్.

అప్పటికి సరళ యీ లోకంలోకి వచ్చింది. తను భ్రమపడలేదని ఆమెకు తెలుసు. కానీ అంతసేపూ తను మానవాతీతశక్తితో మాట్లాడేనన్న స్పృహ ఆమెకు కలిగింది.

తనతో మాట్లాడినది కన్నకొడుకే కావచ్చు. కానీ వాడు మనిషి కాదు.

సరళ కవ్వున కేక పెట్టింది.

"ఏమయింది సరళా?" అంటూ వరప్రసాద్ ఆమెను సమీపించాడు.

అప్పటికే ఆమెకు స్పృహ తప్పింది. వళ్ళు ముట్టుకుని చూస్తే సలసల కాగిపోతోంది.

2

సరళ మామూలు మనిషి కావడానికి నాలుగురోజులు పట్టింది. ఈ నాలుగు రోజుల్లోనూ ఆమె బాగా చిక్కి

పోయింది. ఆమెకంటె యెక్కువగా చిక్కిపోయాడు వరప్రసాద్.

సరళ యే పరిస్థితుల్లో జ్వరపడిందీ తెలుసుకున్నాక ఆమెను చూడవచ్చిన డాక్టరు—"ఎందుకైనా మంచిది? మానసిక వైద్యుడికికూడా చూపించండి—" అన్నాడు.

ఆ విధంగా వరప్రసాద్ సీతాకరరావును కలుసుకున్నాడు. ఆయన ఆ ఊరిలో పేరుపడ్డ మానసిక నిపుణుడు. విషయం విని-"నేను ఫలానా అని మీ భార్యకు చెప్పవద్దు-" అన్నాడాయన. సరేనన్నాడు వరప్రసాద్.

సీతాకరరావు వరప్రసాద్‌కు దూరపు బంధువునని చెప్పి యింట్లో ప్రవేశించి ఆమెతో కబుర్లు ప్రారంభించాడు.

ఒక రోజంతా ఆయన చెప్పిన సరదా కబుర్లు సరళకు మానసికోల్లాసాన్ని కలిగించాయి. తర్వాత ఆయన నెమ్మదిగా సరళ పరిస్థితిని ఆకళింపు చేసుకున్నాడు.

వివాహమైన రెండేళ్ళకు సరళకు రాజా పుట్టాడు. పురిటి సమయంలో వచ్చిన కాంప్లికేషన్స్ కారణంగా ఆమెకు మరి పిల్లలు పుట్టకుండా ఆపరేషన్ చేయవలసి వచ్చింది. రాజా ఆ దంపతులకు ప్రాణం. పదేళ్ళు మాత్రం జీవించాడు వాడు. అతి విరేచనాలతో సుమారు సంవత్సరం క్రితం వాడు చచ్చిపోయాడు. వాడికోసం దంపతులిద్దరూ బెంగ పెట్టుకొని యెంతగానో ఏడ్చారు. క్రమంగా మనసు చిక్కబట్టుకున్నారు. ఇటీవలే ఓ కుర్రాడిని పెంపకానికి తీసుకోవాలనుకున్నారు. ఆ విషయమై మాట్లాడాలనుకున్న రోజునే ఈ విశేషం జరిగింది.

సీతాకరరావు సరళతో—"మన మనసు మనకంటే

బలమైనది. అంతర్గతంగా మనసులో వున్న ఆలోచనలు నిజాలుగా కళ్ళకు కట్టినట్లు కనబడుతూంటాయొకోసారి. ఇలా చాలామందికి జరిగింది. నువ్వు నీ బిడ్డను ప్రాణాధికంగా ప్రేమించావు. ఆ బిడ్డ స్థానంలో వేరొకరిని ప్రవేశ పెడుతూంటే బాధనిపించింది. నీ బాబు బాధపడుతున్నట్లు భ్రమకలిగింది. అంతకు ముందురోజు పనిమనిషి భయపడినదానికీ దీనికీ నీ మనసు అన్వయించుకుంది. ఆ విధమైన ఆలోచనే.... నువ్వు నీ బాబుతో మాట్లాడిన సంభాషణ రూపం ధరించింది.... నువ్వు భయపడకు...." అన్నాడు.

"నిజంగా అంతే జరిగిందంటారా?" అంది సరళ ఆశ్చర్యంగా.

"ఇలాంటివి చాలా తెలుసు నాకు. నిజంగా అంతే జరిగింది."

"మళ్ళీ నాకు బాబు కనపడడా?"

"నీ మనసును నువ్వు అదుపు చేసుకుంటే బాబు నీకు కనపడడు ...."

"అందుకు నే నేం చేయాలి?"

"కొత్తగా యింటికి తెచ్చుకుంటున్న కుర్రాడిని నీ బాబనే అనుకోవాలి. అతడిలో నువ్వు నీ రాజాని చూడాలి— ..." అన్నాడు సీతాకరరావు.

"అలా చేయడానికి ప్రయత్నిస్తాను. కానీ నా అనుభవం భ్రమగా నాకు తోచడంలేదు. ఒకవేళ మళ్ళీ రాజా నాకు కనబడితే ఏం చేయాలి?"

"రాజాను చూడ్డానికి నీ మనసు సిద్ధంగా లేదు. అందుకే నువ్వతడి మాటలు విన్నావు తప్ప చూడలేదు. రాజా నీకు కనబడడు. నువ్వు నీ మనసు నదుపుచేసుకో."

"కనబడితే ఏం చేయాలి?"

"ఒక్క విషయం.... నిజంగా రాజా మళ్ళీ నీ ఎదుటకు వచ్చినా అతడు నీతో మాట్లాడతాడు తప్ప కనబడడు. అప్పుడు మాత్రం సత్యాన్ని తెలుసుకొని భయపడకు...."

"భయం వేస్తే?" అంది సరళ. అప్పటికే ఆమె వళ్ళు జలదరించింది.

"రాజా నీ కన్నకొడుకు. అతడు నీకెన్నడూ అపకారం తలపెట్టడు. దురదృష్టం మీ యిద్దర్నీ విడదీసింది. అంతమాత్రాన మీరు శత్రువులై పోరు కదా! నువ్వు తనకు భయపడితే రాజా పసిహృదయం యెంతగానో నొచ్చుకుంటుంది. నువ్వతడిని ఎప్పటి నీ కొడుకులాగే భావించాలి. గుర్తుంచుకో!" అన్నాడు సీతాకరరావు.

"ప్రయత్నిస్తాను...." అంది సరళ.

"నీకా అవసరముండకపోవచ్చు. రాజా మళ్ళీ నీకు కనపడడని నా నమ్మకం. ఇన్ని రోజులుగా నువ్వు మంచంపట్టావు. ఏదో ఒకరోజున నీతో వచ్చి మాట్లాడి యోగక్షేమాలు విచారించి వెళ్ళేవాడు—రాజా నిజంగా యింకా యీ యింట్లో ఉండివుంటే!" అన్నాడు సీతాకరరావు.

సరళ నిట్టూర్చింది.

ఆ రోజే సీతాకరరావు సెలవు తీసుకున్నాడు.

3

"అమ్మా!"

ఉలిక్కిపడి లేచికూర్చుంది సరళ.

అప్పుడింట్లో ఆమె తప్ప యెవరూ లేరు.

పనిమనిషి గిన్నెలుతోమి వెళ్ళిపోయింది. భర్త ఆఫీసులో వుంటాడు. సరళకు బద్ధకంగా వుండి పడు

కంటే చిన్న కునుకుపట్టింది. ఆమెనిపుడు నిద్రలోంచీ యెవరో లేపారు.

"ఎవరు?" అంది సరళ.

"నేనమ్మా — రాజుని!"

"రాజా!" అంది సరళ ఉద్వేగంగా.

"అమ్మా! నేను భయపడితే పదేళ్ళొచ్చాయి సిగ్గు లేదూ అని వేళాకోళం చేసేదానివి. నువ్వు నన్ను చూసి భయపడ్డావా? నేను నిన్నేమీ చేయనమ్మా! నన్ను చూసి ఎందుకు భయపడ్డావ్?"

ఆ గొంతులోని ఆవేదన సరళను కదిలించింది— "ఇంకెప్పుడూ భయపడను రాజా!" అందామె.

"అమ్మా! నీకిప్పుడు కులాసాగా ఉందా?"

"ఉంది— ఇన్నాళ్ళూ నన్ను పలకరించలేదేం?"

"నువ్వు నీరసంగా వున్నావు. మళ్ళీ భయపడితే ప్రమాదమని ఊరుకున్నాను. ఈ రోజుకూడా అనుమానంగా నే పలకరించాను. అమ్మా! నీకు భయంలేదుకదూ!"

"లేదు బాబూ! నువ్వు నాతో మాత్రమే ఎందుకు మాట్లాడుతున్నావు? నాన్నతో మాట్లాడకూడదూ? ఆయన సంతోషిస్తారు...."

"నేను నీతో నే మాట్లాడతాను. నాన్నతో మాట్లాడను...."

"ఎందుకని? ఆయనేం తప్పుచేశారు....?"

"తప్పు కాదు. పరీక్ష!"

"పరీక్షా?" అంది సరళ ఆశ్చర్యంగా.

"అవును. నేను మిమ్మల్నిద్దర్నీ నా దగ్గరకు తీసుకొని వెళ్ళడానికేర్పాట్లు చేస్తున్నాను. మీ రిద్దరూ మనస్ఫూర్తిగా ఒప్పుకుంటే తప్ప మిమ్మల్ని నా దగ్గరకు

తెచ్చుకోలేను. నేను నిన్ను బ్రతిమాలుకుంటాను— నా దగ్గరకొచ్చేయమని. నువ్వు నాన్నను బ్రతిమాలాలి....! నామీద ప్రేముంటే నువ్వు నాన్న నొప్పించగల్గుతావు. నామీద ప్రేముంటే నాన్న ఇందుకొప్పుకుంటాడు ఇదీ పరీక్ష!"

"ఇదేం పరీక్ష? నాన్న నా మాటలు నమ్మాలంటే నువ్వూ ఆయనకు కనిపించాలి. లేకుంటే నేనాయన్నెలా ఒప్పించగలను?"

"అదంతా నాకు తెలియదు...."

"నువ్వు మమ్మల్నెక్కడికి తీసుకొని వెడతావు?"

"అమ్మా— అది చాలా పెద్ద బంగళా....ఎంత విశాలంగా వుంటుందో....అందులో నువ్వూ, నేనూ, నాన్నా తప్ప యింకెవ్వరూ వుండం...."

"ఆ బంగళా ఎక్కడుంది?"

"అప్పుడే చెప్పను. నువ్వు ముందు నాన్నను ఒప్పించు...."

సరళ యేదో అనబోయింది. ఇంతలో కాలింగ్ బెల్ మ్రోగింది.

"అమ్మా— నాకు సెలవిప్పించు...."

సరళ ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ చూసింది.

ఇంతసేపూ తనకేదో మైకం కమ్మినట్లయింది. తా నెవరితో మాట్లాడింది?

మళ్ళీ ఆమెకు ఒళ్ళు జలదరించింది. భయం మనసును కమ్ముకొబోయింది. కానీ తనతో మాట్లాడినది....తన రక్తం పంచుకు పుట్టిన బాబు....

వాడికి తను భయపడడమా?

కాలింగ్ బెల్ మళ్ళీ మ్రోగింది.

సరళ లేచివెళ్ళి తలుపుతీసింది.

పక్కింటి పాపాయమ్మ!

"ఏంటమ్మా—నిద్రపోతున్నావా? తలుపుతీయడానికింత సేపా?" అందామె నిష్ఠూరంగా.

ఆమె ప్రశ్నకు బదులుగా చిన్నగా నవ్వింది సరళ— "రండి — లోపలకు—" అంది మర్యాదగా. ఇద్దరూ లోపలకు వెళ్ళి కూర్చున్నాక—"ఏమీ అనుకోకమ్మా—నాకు కూర్చునే టైము లేదు. అర్జంటుగా రెండుసోలల బొంబేరవ్వ కావాలి...." అంది.

పాపాయమ్మ యెప్పుడూ అప్పుకోసమే వస్తుందని సరళకు తెలుసు. అందుకని ఆమె మాట్లాడకుండా లేచి వంటింట్లోకి వెళ్ళింది. స్టీలుడబ్బా మూత తెరచిచూసింది. బొంబేరవ్వ డబ్బాలో సగానికిపైగా వుంది. ఓ కాగితం సంచీ తీసుకొని అందులోకి రెండు సోలలు కొలిచి పోసింది. తిరిగి స్టీలు డబ్బా మూత పెడుతూ ఉలిక్కిపడింది.

అప్పుడే ఆమెకు వినిపించింది—హృదయవిదారకమైన కేక!

వున్నపళంగా లేచి అటుగా వెళ్ళిందామె.

పాపాయమ్మ నిలబడి వుంది. ఆమె గజగజ వణికిపోతోంది.

"ఏమయిందండీ?" అంది సరళ.

పాపాయమ్మ తమాయించుకోవడానికి కాసేపుపట్టింది. సరళను చూసి ఆమె-"అబ్బే—ఏమీ లేదు ... ఏమీ లేదు" అంది.

"మీ రేకదా—గట్టిగ అరిచారు....?" అంది సరళ.

"ఊఁ"

"ఎందుకు?"

"ఏమిటో చెప్పలేను....ఎందుకో జడుసుకున్నాను.."

"ఏమైనా చూశారా?"

పాపాయమ్మ క్షణం తటపటాయించి — "లేదు!" అంది.

సరళకు అనుమానం వచ్చింది. కొంతకాలం క్రితం రంగమ్మకూడా యిలాగే కేక పెట్టింది. అందుక్కారణం తనకు రాజు చెప్పాడు.

ఇప్పుడు పాపాయమ్మ రాజును చూసిందా?

వాడంత భయంకరంగా వున్నాడా?

"కూర్చోండి—రవ్వ తెస్తాను...." అంది సరళ.

"పద — నేనూ వంటింట్లోకి వస్తాను...." అంది పాపాయమ్మ.

ఆమె ఒంటరిగా అక్కడ కూర్చునేందుకు భయపడుతోందని సరళ కర్థమయింది. ఆమె రవ్వ యిచ్చి పాపాయమ్మను పంపేసేక — "రాజా!" అని గట్టిగా పిలిచింది.

"పిలిచావా అమ్మా?"

సరళ ఆశ్చర్యంగా—"పిలిస్తే పలుకుతావా నువ్వు?" అంది.

"నువ్వెప్పుడు పిల్చినా పలుకుతాను. నా పలుకులు నీకు మాత్రమే వినిపిస్తాయి. ఇంకెవ్వరికీ వినిపించవు...."

"పాపాయమ్మకు కనిపించి బెదిరించావా?"

"బెదిరించలేదు. కనిపించాను...."

"ఎందుకు"

"నేను వాళ్ళింటికెళ్ళినప్పుడల్లా యే తలుపుచాటునో దాక్కుని నన్ను భయపెట్టేది. నేను భయపడితే పిరికి వెధవని గేలిచేసేది. ఆవిడ ధైర్యం ఏపాటిదో నాకిప్పుడు

తెలిసిపోయింది —" ఆ గొంతులో నవ్వు ధ్వనించింది.

"పెద్దవాళ్ళను బెదిరించడం తప్పుకదూ!" అంది సరళ.

"తప్పే!"

"మరెందుకిలా చేశావు?"

"ఎందుకు చేశానంటే....?"

"ఊఁ సందేహించకు.... చెప్పు!"

"నువ్వు మళ్ళీ భ్రమ అనుకోకుండా! నాతో మాట్లాడినదంతా భ్రమ అని నువ్వనుకుంటే — యెప్పటికీ నా దగ్గరకు రావాలనుకోవు....! నువ్వు భ్రమపడలేదనడానికి పాపాయమ్మగారే యిప్పుడు సాక్ష్యం!"

సరళ నిట్టూర్చి — "ఒక్కసారి .... ఒక్కసారంటే ఒక్కసారి నాకు కనిపించరా—నాకు చూడాలనుంది!" అంది.

"నువ్వు చూడాలనుకునే రూపం నాకిప్పుడు లేదు. ఇప్పుడు నాకున్న రూపాన్ని నీకు చూపలేను...."

"మరి మనం కలిసి ఉండాలంటే ఎలా?"

"చెప్పానుగా — నాన్నను తీసుకొని నా దగ్గర కొచ్చేయమని!"

"అప్పుడు మాత్రం నేను నిన్ను చూస్తే భయపడనా?"

"భయపడవు. అదంతా తర్వాత చెబుతానుగానీ నాకిక సెలవిప్పించు.... బంగళాకు వెళ్ళాలి...."

"రాజా!" అంది సరళ.

ఆమెకు బదులు రాలేదు.

4

సాయంత్రం భర్త ఆఫీసునుంచి రాగానే జరిగింది చెప్పింది సరళ. వరప్రసాద్ చటుక్కున ఆమె నుదుటి

మీద చేయివేసి చూసి — "హమ్మయ్య! నీకు జ్వరం రాలేదు-" అంటూ తేలికగా నిట్టూర్చాడు.

"నేనిక భయపడనండీ-భయపడితే రాజు చిన్నబుచ్చుకుంటాడు...."

"ఇంకెక్కడి రాజు సరళా?" అన్నాడు వరప్రసాద్ బాధగా.

"మనం రాజుతో కలిసుండే అవకాశముందండీ— నా మాట వినండి మనం వాడి దగ్గరకు వెళ్ళిపోదాం. వాడు మనకోసం పెద్ద బంగళా చూసి వుంచాడు...."

"నీకు పిచ్చిపట్టలేదుగదా—చచ్చిపోయిన రాజు మనకోసం బంగళా చూసివుంచడమేమిటి?"

"ఏమో- నేను చెబుతున్నది నిజం...."

"నువ్వు చెప్పేది నేను నమ్ముతాను. వాణ్ని నాతో కూడా ఒకసారి మాట్లాడమను—" వేళాకోళంగా అన్నాడు వరప్రసాద్.

"వాడు చెప్పనే చెప్పాడు-మీతో మాట్లాడనని!"

"నువ్వు భ్రమపడుతున్నావనడంలో సందేహంలేదు. కానీ నీ భ్రమలో తేలివి వుంది—" అన్నాడు వరప్రసాద్.

"ఒక్కసారి ఒప్పుకోండి. మనం వాడి దగ్గరకు వెళ్ళి వుండొచ్చు...."

"మనం వాడిదగ్గరకెందుకూ వెళ్లడం? వాడే మనతో కలిసుండొచ్చుగా...."

సరళ ఆలోచనలో పడింది.

"సరళా! ఈసారి నీతో వాడు మాట్లాడితే చెప్పు. వాడు చెప్పలేకపోయినా వాణ్ని మన దగ్గరకు వచ్చేయ

మను..." అని - "ఈ వేళ ఆఫీసుకు ఫోనొచ్చింది. ముకుందరావుగారు మాట్లాడేరు...." అన్నాడు వర ప్రసాద్.

ముకుందరావనగానే అర్థమయింది సరళకు.

ఆయనకు ఎనమండుగురు పిల్లలు. అయిదుగురు మగ పిల్లలు ముగ్గురాడపిల్లలు. పదేళ్ళ వాళ్ళబ్బాయి గోపిని వరప్రసాద్‌కు పెంపకంగా యివ్వాలనుకుంటున్నాడు. అందుకు కొంత డబ్బిస్తాడాయనకు వరప్రసాద్. ఆ డబ్బుతో కూతురి పెళ్ళి చేయాలని ఆయన తాపత్రయం.

గోపి అచ్చం రాజులా వుంటాడని ఆయనంటాడు కానీ సరళకలా అనిపించలేదు. అయితే గోపికి—సరళింటికి వెళ్ళిపోవాలనుంది. అంతమంది పిల్లల మధ్య తనకు భవిష్యత్తు లేదని వాడి పసిహృదయానికర్థమైపోయింది. ఒకరిద్దరు మాత్రమే పిల్లలున్న యింట్లో వాళ్ళెలా పెరుగుతారో వాడు కళ్ళారా చూసే వున్నాడు.

పెంపకం మాటలు తేల్చేయాలనుకుంటూండగా సరళ జడుసుకొని మంచంపట్టింది. ఆ విధంగా కొంత వాయిదా పడ్డాక యిప్పుడు ముకుందరావు మళ్ళీ ఫోన్ చేశాడు.

"ఏమంటారు?"

"త్వరగా యేదో ఒకటి తేల్చి చెప్పమన్నాడు. లేకుంటే వాళ్ళబ్బాయి నింకెవరికైనా పెంపకానికిచ్చే స్తాట...."

"ఇచ్చేయమనండి—" అంది సరళ.

"అనేయడం సులభమే! కానీ మనకు గోపీలాంటి కుర్రాడు దొరకడు. వాడిలో పోయిన మన రాజును చూసుకోవచ్చు. మన రాజులాగే వాడెంతో బుద్ధిమంతుడు కూడా!"

"అవును. కానీ రాజే మనకు దొరుకుతూంటే—వేరే ఎవరో ఎందుకు?"

"అంతా నీ భ్రమ! రాజు మనకు దొరికితే—గోపీలోనే దొరకాలి!"

సరళ ఆలోచనలో పడింది.

"సరళా! గోపి పరిస్థితి చూస్తే నాకు ముకుందరావు గారంటే అసహ్యం కలిగింది. ఈ రోజుల్లో చాలీచాలని ఆదాయంతో ఆయన అంతమంది బిడ్డల్నెందుకు కనాలి? ఇప్పుడా తలిదండ్రులు ప్రతిరోజూ బిడ్డల్ని విసుక్కుంటూనే వుంటారు.... బయటివాళ్ళు చూస్తూండగా తిడితే పిల్లలు చిన్నబుచ్చుకుంటారనికూడా లేదు...."

"అంతే లెండి! అలాంటి వాళ్ళకే దేవుడూ పిల్లల్నిస్తాడు. మనకెందుకు పిల్లలు లేకుండా పోయారో నాకిప్పటికీ అర్థంకాదు. తప్పు మనుషులది కాదు—దేవుడిదే!"

"నేను గోపీతో మాట్లాడాను. వాడికి మనింటికి వచ్చి వుండాలని వుంది...."

"ఎందుకట?"

"ముందు మొహమాటపడ్డాడు కానీ తర్వాత ఒక్కొక్కటే చెప్పాడు. వాడికి మంచి బట్టలు వేసుకోవాలనుంది. కాళ్ళకు కొత్త జోళ్ళు వేసుకోవాలనుంది. వాళ్ల నాన్నయితే అసలు కాళ్లకు జోళ్ళే వద్దంటాడుట.... ఇంకా వాడికి రోజూ కడుపునిండా భోంచేయాలనుంది."

"ఊఁ"

"అన్నట్లు-వాడు జిలేబీ తిని రెండేళ్లయిందట...."

"అయితే?"

"జిలేబీ అంటే వాడికెంతో యిష్టం...."

"పాపం...."

"పాపమని ఊరుకుంటా వేమిటి సరళా - మర్చి పోయావా? మన రాజాకి జిలేబీ అంటే ఎంత ఇష్టం?"

సరళ ఉలిక్కిపడి - "ఏమన్నారూ? గోపీకి జిలేబీ యిష్టమా-రెండేళ్ల నుంచి వాడది తినలేదా?" అంది.

"అవును - సరళా!"

"అయితే పదండి - మనమిప్పుడే ముకుందరావు గారింటికి బయల్దేరి వెడదాం - గోపీని త్వరగా మనింటికి తెచ్చుకుందాం...." అంది సరళ. ఆమె కనులలో గోపీకి జిలేబీ చేసి పెట్టాలన్న ఆత్రుత చూసి - "తల్లి మనసు ఎంత గొప్పది?" అనుకున్నాడు వరప్రసాద్.

5

చాలా సింపుల్ గా పెంపకం అయిపోయింది.

గోపి వరప్రసాద్ ఇంటికి వచ్చేశాడు.

వాడికిప్పుడు కొత్త బట్టలు, బూట్లు, స్కూల్ బ్యాగ్, పుస్తకాలు....

ఇట్లో వాడికి ప్రత్యేకంగా ఒక గది....మంచం.... బీరువా....

అవన్నీ రాజావి....

ఇప్పుడు గోపివి....

గోపి తన కొత్త హోదాను చూసుకొని మురిసిపో తున్నాడు.

వాడికి తలిదండ్రుల్ని వదిలి వచ్చానన్న బెంగలేదు. ఆ యింట్లో వాడు సరుపాయా లెరుగడు. అభిమానం ఎరుగడు. అడిగినదేమీ దొరికేదికాదు. ఆ సమానూ పని వుండేది. అడుపంమక్కూడా తీరుబడి దొరికేదికాదు.

గోపి తలిదండ్రులు వాడిని ప్రేమించకపోలేదు.

బాధ్యతల బరువులో తమ ప్రేమను ప్రకటించే అవకాశం కూడా లేదు వారికి.

సరళ గోపీతో రాజును చూసింది. ఆమెలోని మాతృప్రేమ ఉప్పొంగి, అందులో తలమునకలై ఉక్కిరిబిక్కిరయ్యాడు వాడు. అయినా వాడికి సంతోషంగానే వుంది.

అన్నీ యిచ్చే నాన్న....అభిమానించే అమ్మ....ఆడుకుందుకు బోలెడు టైము .... బడిలో సాటి విద్యార్థుల మధ్య గర్వంగా తలెత్తుకు నిలబడగల హోదా....

ఏ పిల్లలైనా యింతకుమించి కోరుకునేదేమిటి?

అలా వారం రోజులు గడిచాయి.

ఆ రోజు ఆదివారం.

వరప్రసాద్ కూరలు తెస్తానని బజారుకు వెళ్ళాడు.

గోపి హోంవర్కు చేసుకుంటున్నాడు తన గదిలో.

సరళ వంటింట్లో వంట ప్రయత్నాలు చేస్తోంది.

అప్పుడామెకు వినపడింది—ఉన్నట్టుండి—హృదయ విదారకమైన కేక....

ఉన్నపళంగా సరళ ఆ కేకవచ్చిన వైపు పరుగెత్తింది.

గదిలో గోపి లేచి నిలబడి వున్నాడు. వాడు గజగజ వణికిపోతున్నాడు.

"ఏమయింది గోపీ?" అంది సరళ.

కాసేపు గోపికి నోట మాటరాలేదు.

"ఏమయిందిరా?" అంటూ ఆమె వాడిని సమీపించి దగ్గరగా తీసుకుంది.

ఆమె ఒడిలో త్వరగానే తేరుకున్నాడు గోపి.

"దెయ్యం!" అన్నాడు వాడు.

"దెయ్యమా—ఎక్కడ?" అందామె.

"ఇంగ్లీషు పాఠం వక్కయిపోయింది. ఆ పుస్తకాలు బీరువాలో పెట్టి లెక్కల పుస్తకం తెచ్చుకుందామనుకున్నాను. తలెత్తిచూస్తే బీరువా తలుపులకు అడ్డంగా నిలబడి వుంది దెయ్యం!"

"ఛీ—దెయ్యాల నేవీ మన భ్రమ.... అవెక్కడా వుండవు...."

"కానీ నేను చూశానమ్మా!" అన్నాడు గోపి.

"చూస్తే—ఎలా వుంది దెయ్యం?"

"పొట్టిగా ఉంది. నా అంత ఎత్తే వుంది!"

సరళ ఉలిక్కిపడింది.

రాజు నిజంగా దెయ్యమయ్యాడా?

"దెయ్యాన్ని చూసి యెందుకు భయపడ్డావు? నువ్వు పిరికివాడివా?"

"నేను భయపడలేదు. అదే నన్ను భయపెట్టింది...."

"భయపెట్టిందా....ఎలా?"

"ఎర్రటి కళ్లు .... గాలిలో తేలిపోతున్నట్లుంది.... అస్పష్టంగా వుంది ఆకారం.... నేను తనవైపు చూడగానే నాలిక పొడుగ్గా చాపింది .... అంతే .... నాకు భయం వేసింది...."

సరళ ముఖం గంభీరంగా అయిపోయింది—"గోపీ! నువ్వనవసరంగా భయపడ్డావు. కాసేపు పక్కింటి పాపాయమ్మగారింటికి వెళ్ళి ఆడుకునిరా.... భయం తగ్గుతుంది. దెయ్యాన్ని చూశానని పాపాయమ్మగారికి చెప్పకు .."

"నేనిప్పుడు ఆడుకోనమ్మా...."

"మరేం చేస్తావు?"

"నీ దగ్గరే కూర్చుంటాను...."

"కద్దు పాపాయమ్మగారింట్లో ఆంజనేయులున్నాడు. అక్కడికి వెళ్ళకపోతే నిన్నే దెయ్యాలూ బాధించవు.... నా మాట విని కాసేపు ఆడుకుని రా...."

ఏమనుకున్నాడో గోపి పక్కింటికి వెళ్ళిపోయాడు. సరళ తలుపులు వేసి గోపి గదిలోకి వెళ్ళి — "రాజా!" అని గంభీరంగా పిలిచింది.

"నువ్వు పిలుస్తావని నాకు తెలుసు...." అని వినిపించిందో గొంతు.

"ఇన్నాళ్ళూ ఏమైపోయావు?"

"మనకోసం బంగళాలో మంచి ఏర్పాట్లు చేశాను. నిన్న రాత్రే తిరిగి వచ్చాను."

"ఇప్పుడు నువ్వు చేసిన పని యేమీ బాగోలేదు...." అంది సరళ.

"ఏం చేశానమ్మా?"

"గోపీనెందుకు భయపెట్టావు?"

"వాడు నా మంచంమీద పడుకున్నాడు. నా గదిలో వుంటున్నాడు. నా బీరువా వాడుకుంటున్నాడు. నా బట్టలు వేసుకుంటున్నాడు—"

"అవన్నీ నీకిప్పుడవసరంలేదు కదా!"

"లేకపోయినా సరే—అవి నావి...."

"చాలా తప్పు రాజా! మనకు పనికిరాని వస్తువులు ఇతరుల ప్రయోజనాలకుపయోగపడితే చూసి సంతోషించాలి నువ్వు..."

"అయితే ఇంతకాలం నువ్వా బీరువాని వేరే పనికెందుకు వాడలేదు? నా మంచాన్ని వేరే యెవ్వరికీ యెందుకివ్వలేదు? నా బట్టలు పేద బాలురకెందుకు పంచి

పెట్టలేను?"

సరళ తడబడుతూ— "అవన్నీ నీ జ్ఞాపకంగా వుంచుకోవాలనుకొన్నాను—" అంది.

"మరిప్పుడెందుకుంచుకోవడంలేదు?"

సరళ మాట్లాడలేదు.

"చెప్పమ్మా?"

"గోపీ అవన్నీ వాడుకొంటే నీకు నష్టమేముంది?"

"నష్టమేమీ లేదు.... కానీ ..."

"ఊఁ.... చెప్పు...."

"వాడు నిన్ను అమ్మా అని పిలుస్తున్నాడు...."

"అయితే?"

"నువ్వు రాత్రి కాసేపు వాడి పక్కలో పడుకొన్నావు...."

"అయితే?"

"ఇందాకా భయపడితే వాణ్ని దగ్గరగా తీసుకొన్నావు...."

"అందులో తప్పేముంది?"

"నువ్వలా ఎందుకు చేయాలి?"

"పాపం — వాడు వాళ్లమ్మ దగ్గరే వుండేవాడు. అప్పుడు వాళ్లమ్మ యివన్నీ చేసేది. వాళ్లకు డబ్బులేదు కదా — అందుకని వాడికి తిండి పెట్టలేక మనింటికి పంపారు. ఇప్పుడు వాణ్నెవరలా చూస్తారు..? నేనే చూడాలి కదా!" అంది సరళ.

"నువ్వు వాడినలా చూస్తే నాకు నచ్చదు..."

"ఎందుకని?"

"నువ్వు నాకు మాత్రమే అమ్మవు. గోపీకి కాదు.."

"తప్పు..అలా అనకూడదు.."

"ముందే చెబుతున్నాను. మామూలుగా యే చుట్టా లబ్బాయిలాగో వుంటే ఫరవాలేదు. నువ్వు నన్ను చూసి నట్లే గోపీని చూశావంటే నేను సహించను. వాణ్ని భయపెట్టి తరిమేస్తాను.."

"రాజా.."

"ఇంక నీతో మాట్లాడను..నువ్వు ముందు నాన్నను నా దగ్గరకు రావడానికొప్పించు..." అందా గొంతు.

"నువ్వు గోపీ జోలికి వెడితే నేను నీ దగ్గరకు రాను."

"నేను గోపీ జోలికి వెళ్లకపోతే నువ్వు నన్ను మర్చి పోతావు. నువ్వు మర్చిపోతే నేను భరించలేను.."

"రాజా—ఏమిట్రా యిది?"

"ఇంక నేను మాట్లాడను. అవతల మనం కలిసుండ డానికి నేనన్నో యేర్పాట్లు చేస్తున్నాను. నువ్వేమో ఇంకెవణ్నో తెచ్చి యింట్లో పెట్టుకొని నన్ను మర్చిపోవా లనుకొంటున్నావు. కానీ నేను నిన్ను మర్చిపోనివ్వను. గోపీనింట్లోంచి తరిమేస్తాను..."

సరళ మ్రాన్పడిపోయింది.

6

కూరలు తీసుకొని వచ్చేక వరప్రసాద్ భార్య నోట జరిగినదంతా విని—"సరళా—నీ భ్రమ చాలా దూరం వెళ్ళింది—...." అన్నాడు.

"నా భ్రమేమిటి? భయపడింది నేనుకాదు....గోపీ!" అంది సరళ.

"అసలు విషయం నేను చెబుతున్నాను. విని ఖంగారు పడకూడదు...." అన్నాడు వరప్రసాద్ సాలోచనగా.

"ఏమిటండీ—ఆ అసలు విషయం?" అంది సరళ.

"జాగ్రత్తగా విను. సావధానంగా ఆలోచించు,

అంతే తప్పు — కాదని బుకాయించకు...." అన్నాడు వరప్రసాద్.

"ఏమిటో చెప్పండీ ..." అంది సరళ ఖంగారుగా.

"గోపీ మనింట్లో వుండడం నీకిష్టంలేదు. అందుకని నువ్వే వాడిని దెయ్యం పేరు చెప్పి వెడలగొట్టావు...." అన్నాడు వరప్రసాద్.

ఈ ఆరోపణకు సరళ కళ్లలో నీళ్లు తిరిగాయి—"రామరామ! పసివాణ్ని నేనెందుకు బెదిరిస్తాను? నాకు గోపీ ఒకటి రాజు ఒకటీనా?" అంది.

"అది నిజమే కానీ అంతరాంతరాల్లో నీకు తెలియకుండా దాగివున్న భావమది. ఒకోసారి నువ్వు చేసేవన్నీ నీకు తెలియవు. రాజునింకా మనసులోంచి తుడిచిపెట్టలేకపోతున్నావు. గోపీని పెంచుకోవాలనీ వుంది. కానీ రాజు పొందవలసిన సుఖసంతోషాలు గోపీ పొందుతూంటే నీలోని తల్లి మనసు సహించలేకపోతోంది. నువ్వు రాజును చూసి మాట్లాడ్డం నీ భ్రమ. గోపీని నీకు తెలియకుండా నువ్వే భయపెట్టావు. నువ్వు వాణ్ని పొమ్మనలేవు. వాడే యిక్కడుండనని గోలపెట్టి వెళ్ళిపోవాలి. అదీ నీ ఎత్తు...."

"అయితే రంగమ్మనీ పాపాయమ్మనీకూడా నేనే బెదిరించానా?"

"అవును—అందర్నీ నువ్వే బెదిరించావు. ఈ ఇంట్లో లేని దెయ్యాన్ని వున్నట్లు భ్రమ కలిగించడానికి కాప్రయపడుతున్నావు...."

"అనండి....ఎన్నైనా అనండి... నేను నేరస్థురాలిని."

"సరళా!" అనునయంగా అన్నాడు వరప్రసాద్—"నేను నిన్ను తప్పుపట్టడంలేదు. నేరస్థురాలిని చేయడం

లేదు. ఈ విషయం బాగా ఆలోచించు. నీ మెదడును నువ్వే అదుపు చేసుకో. ఒకసారి నీ మెదడు నీకు లొంగిందా—అప్పుడు నువ్వు గోపీలో రాజును చూడ గల్గుతావు. జీవితం సుఖంగా వుంటుంది!"

"మిమ్మల్నెలా నమ్మించాలో నాకు తెలియడంలేదు" అంది సరళ అసహాయంగా.

"నన్ను నమ్మించడానికొక్కటే మార్గముంది. ఒక్క సారి రాజును నాకు కనపడమను—" అన్నాడు వర ప్రసాద్.

"వాడు మీకు కనపడడు—" అంది సరళ.

"ఎందుకని?"

"ఎందుకో నాకు తెలియదు. కానీ ఒక విషయం చెబుతాను. నన్ను నమ్మండి. రాజు నిజంగా నాతో మాట్లాడుతున్నాడు. వాడు గోపీకి అపకారం తలపెడ తాడు. గోపీకేదైనా జరిగితే మీరది నాకే అంటగట్టే లాగున్నారు. నిజం చెబుతున్నాను. గోపీని నేను కన్న తల్లిలాగే ప్రేమిస్తున్నాను. వాడిని నేను కావాలన్నా ద్వేషించలేను...." అంది సరళ.

వరప్రసాద్ ఇంకేదో అనబోయాడు కానీ సరళ వున్నపళంగా కూర్చుని ఏడుపు ప్రారంభించింది.

"ఏడవకు సరళా! నాకు నీ మంచితనం తెలుసు.... నా మాటలు నువ్వపార్థం చేసుకొన్నావు...." అంటూ వరప్రసాద్ ఆమెకు దగ్గరయ్యాడు.

"మీరు నన్నపార్థం చేసుకున్నారని నాకు బాధ లేదు. కానీ గోపీ యిప్పుడు ప్రమాదంలో వున్నాడు. నా మాట విని వాణ్ని రక్షించే ఉపాయం చూడండి" అంది సరళ.

"ఏం చేయాలో నువ్వే చెప్పు.."

"గోపీని వేరే యింట్లో ఉంచుదాం...."

వరప్రసాద్ నిట్టూర్చి—"గోపీ మరీ పసివాడు కాదు. వాడి అభిప్రాయంకూడా తెలుసుకుందాం —" అంటూండగా కాలింగ్ బెల్ మ్రోగింది.

గోపీ పాపాయమ్మగారింటినుంచి తిరిగివచ్చాడు.

వాడి ముఖంలో ఇప్పుడెక్కడా భయం ఛాయలు లేవు. వరప్రసాద్ వాడివంకే ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ—"ఈ సమయంలో ఆటలేమిట్రా?" అన్నాడు.

"అమ్మే పంపింది.." అన్నాడు గోపీ.

"ఎందుకు?"

ఈ ప్రశ్నకు బదులిచ్చేలోగా గోపీ ముఖంలో ప్రవేశించిన భయాన్ని స్పష్టంగా చూశాడు వరప్రసాద్. వాడు తను దెయ్యాన్ని చూసిన విషయం చెప్పాడు.

"అనవసరంగా భయపడ్డావు. అమ్మే నీ ధైర్యం పరీక్షించడానికి దెయ్యం వేషం వేసుకుంది" అన్నాడు వరప్రసాద్.

గోపీ వెంటనే-"అమ్మెప్పుడూ నన్నలా భయపెట్టదు. అదీకాక అప్పుడమ్మ వంటింట్లో పని చేసుకొంటోంది. నేను నిజంగా దెయ్యాన్ని చూశాను. దెయ్యం కాకపోతే నాలికనంత పొడవుగా చాపడమింకెవరికీసాధ్యం కాదు" అన్నాడు నమ్మకంగా.

"ఒకవేళ భ్రమపడ్డావేమో—" అన్నాడు వరప్రసాద్.

"అయితే అయుండవచ్చు. కానీ అమ్మ మాత్రం నన్ను భయపెట్టలేదు. నాకు బాగా తెలుసు" అన్నాడు గోపీ.

సరళ చటుక్కున—"గోపీ—నువ్వు భ్రమపడలేదు. ఈ యింట్లో నిజంగా దెయ్యముంది—" అంది.

వరప్రసాద్ ఉలిక్కిపడి సరళా—"నువ్వేం చెబుతున్నావో తెలుసా?" అన్నాడు.

"తెలుసు. నిజం తెలుసుకోనడం వాడికీ మంచిది—" అని—"గోపీ—నీకు తెలుసుగదా! రాజు నీ యీడువాడే. దురదృష్టంకొద్దీ అర్థాంతరంగా పోయాడు. అయితే వాడి ఆత్మ దెయ్యమై ఈ యింట్లోనే తిరుగుతోంది. వాడు నిన్ను చూసి అసూయపడుతున్నాడు. నిన్నీ యింట్లోంచి తరిమేయాలని నిన్ను బెదిరిస్తున్నాడు. ఇలాంటిచోట నువ్వుండగలవా?" అంది సరళ.

గోపీ మ్రాన్పడిపోయి సరళ వంక చూశాడు. ఆమె ఏం చెప్పిందీ వాడికి సరిగ్గా అర్థంకాలేదు. సరళ వాడిని దగ్గరగా తీసుకొని చిన్నపిల్లల కర్థమయ్యే విధంగా దెయ్యం ఆలోచన గురించి చెప్పింది.

గోపీ అంతా బుద్ధిగా విని—"అంటే ఈ యింట్లో దెయ్యం తిరుగుతోందన్నమాట...." అన్నాడు.

"అవును...."

"ఆ దెయ్యం నామీద పగబట్టిందన్నమాట!"

"అవును...."

"అమ్మా! ఆ దెయ్యం నీ కొడుకే అయితే అది నన్నేమీ చేయదు. ఈసారది నన్ను బెదిరిస్తే నన్నేం చేయవద్దని బ్రతిమాలుకుంటాను. కానీ యిక్కడే వుంటాను. ఇంకెక్కడికీ నన్ను పంపించొద్దు-" అన్నాడు గోపీ.

వరప్రసాద్ వాడిని దగ్గరగా తీసుకొని — "నువ్విక్కడే వుందువుగాని లే బాబూ!" అన్నాడు.

సరళ వెంటనే — "నిర్ణయం తీసుకుంటే సరిపోదు. వీడికే అపకారం జరిగినా ఆ తర్వాత మీరు నన్ను తప్పు పట్టకూడదు...." అంది.

"అమ్మా! నాన్న నిన్ను తప్పుపట్టినా నేనొప్పుకోను" అన్నాడు గోపీ.

అప్రయత్నంగా సరళకూడా వాడిని దగ్గరగా లాక్కుంది. గోపీ పరవశంతో కళ్ళు మూసుకొని తెరిచి ఏం చూశాడో యేమో — కెవ్వుమన్నాడు.

ఆ తర్వాత వాడికి వళ్ళు సలసల కాగిపోయింది. వరప్రసాద్ వైద్యుడికోసం వెంటనే పరుగెత్తాడు.

7

వైద్యుడు వచ్చి మందిచ్చి తీసుకోవలసిన జాగ్రత్తలు చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆయన గోపీకేమీ ప్రమాదం లేదని చెప్పినప్పటికీ ఆ రోజంతా వాడికి స్పృహ లేదు. మందు ప్రభావం వల్ల వాడికి మగతగా ఉండి వుంటుందని వరప్రసాద్ అన్నాడు. కానీ సరళకు మనసు మనసులో లేదు.

ఆమె ఆ రాత్రంతా మెలకువగా వుండి గోపీ పక్కలోనే కూర్చుంది. వరప్రసాద్ తనూ మెలకువగానే వుండాలనుకున్నాడు కానీ నిద్రనాపుకోలేకపోయాడు.

ఒక రాత్రివేళ "అమ్మా!" అన్న పిలుపు వినబడి సరళ ఉలిక్కి పడింది.

"బాబూ—గోపీ—మెలకువొచ్చిందా?" అందామె.

కానీ గోపీ యింకా మగతలోనే వున్నాడు.

మళ్ళీ సరళకు—"అమ్మా!" అన్న పిలుపు వినిపించింది.

"ఎవరది—రాజా?" అంది సరళ.

"అవునమ్మా— నేనే!"

"ఎందుకు నన్ను పిలిచావు?"

"నువ్వు గోపీ దగ్గర కూర్చోవద్దు...."

"అది సరే—నువ్వెందుకు నన్ను పిలిచావు?"

"నిన్ను గోపీ దగ్గ కూర్చోవద్దని చెప్పడానికి...."

"నేను వీడి దగ్గర కూర్చుంటే నీకేం నష్టం?"

"నా బాధ నీకెందుకర్థంకాదు? నువ్వు నా అమ్మవి. నేనెంత పిలిచినా నువ్వు నా దగ్గరకు రావడంలేదు. గోపీ మూలంగా నువ్వు నన్ను మర్చిపోతున్నావుకూడా!"

"గోపీ మనింట్లో వున్నప్పుడు ప్రేమగా చూసుకోవాలి గదా!"

"ఏమో — అదంతా నాకు తెలియదు....ఇందాకా నువ్వు వాణ్ని అభిమానంగా దగ్గరగా తీసుకున్నావు. నేనది చూడలేకపోయాను. వెంటనే వాడికి కనబడి బెదిరించాను. వాడిలిపోయాడంటే...."

"అంటే నువ్వు మళ్ళీ గోపీని బెదిరించావన్నమాట... అందుకే వాడికి జ్వరం వచ్చింది. ఇలాగైతే రాజా.... నేను నిన్న సహ్యించుకుంటానేమో...." అంది సరళ.

"అమ్మా—నువ్వలాగంటే నాకేడుపొస్తుంది. మా అమ్మ నన్ను కాదని ఇంకెవరినో ప్రేమగా చూస్తూంటే నాకోపం రాదా?"

"కానీ నేనేం చేయను? నువ్వు చచ్చిపోయావు...."

"చచ్చిపోయానని నన్ను మర్చిపోతావా? నాకెంత బాధ కలిగినా నీకేమీ అనిపించదా?"

"నీ గురించి నేనేం చేయగలను చెప్పు!"

"నా దగ్గరకు వచ్చేయమ్మా....ఎంత మంచి బంగళాయో అది! అందులో అన్నీ ఖరీదైన కుర్చీలు, బీరు

వాలు, మంచాలు, పరుపులు...."

"ఎక్కడుందిరా ఆ బంగళా!"

"నువ్వు నాతో వచ్చేస్తానంటే చెబుతాను...."

"నేను నీతో వచ్చేస్తాను...." అంది సరళ.

"నువ్వొచ్చేస్తానంటే చాలదు. నాన్నను కూడా తీసుకు రావాలి...."

"ముందు నన్ను బంగళా చూడనీ, నాకు నచ్చితే నాన్ననుకూడా రమ్మని చెబుతాను..." అంది సరళ.

"అలా కుదరదు. ఇద్దరూ కలిసే రావాలి...."

"ఎందుకని?"

"బంగళా యిక్కడికి చాలా దూరం...."

"ఎంత దూరమేమిటి?" కుతూహలంగా అంది సరళ.

"చాలా చాలా దూరం. ఒకసారి నిన్నక్కడికి తీసుకొని వెడితే నేను తిరిగి నిన్ను వదిలిపెట్టలేను. నాకు తెలుసు—నువ్వు నాన్న లేకుండా వుండలేవని! బంగళాకు చేరుకున్న మరుక్షణంనుంచీ నువ్వు నాన్నో నాన్నో అని కలవరిస్తావు. అందుకని కూడా తీసుకొని వెళ్ళిపోతేనే మంచిది కదా!"

"నువ్వే యిక్కడుండకూడదా? నా కంటికి కనిపించ కూడదా?" అంది సరళ.

"ఎన్నిసార్లు చెప్పనమ్మా — అది సాధ్యంకాదని! నన్ను కని పెంచిన తల్లివి—నీ ఋణం తీర్చుకోకుండానే దూరమయ్యాను. ఇప్పుడు నిన్ను నాకు దగ్గర చేసుకొని అన్ని సేవలూ చేయాలని వుంది. అమ్మా—నా దగ్గరకు వచ్చేయవూ? నేను నీకు కాళ్ళు పడతాను. వంట చేస్తాను. ఏ పనీ చేయకుండా అస్తమానూ కూర్చుని పుస్తకాలు చదువుకోవచ్చు. అన్నట్లు బంగళాలో బోలెడు పుస్తకా

లున్నాయి. అన్నీ నీకిష్టమైనవే…"

సరళ కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి—"బాబూ—రాజా నీ బాధ నాకర్థమయింది. నేను నీ దగ్గరకు తప్పక వస్తాను. మీ నాన్నను కూడా ఒప్పిస్తాను. కానీ అందుకు కొంత వ్యవధి కావాలి. ఈలోగా గోపీ జోలికి రాకు. వీడికి నయమయ్యేదాకా ఇంకే విషయమూ ఆలోచించ లేము మేము…."

"అమ్మా! నిజం చెబుతున్నాను గోపీమీద నాకేమీ కోపంలేదు. కానీ వాడంటే నాకు చాలా అసూయగా వుంది. నువ్వు వాణ్ని పరాయి పిల్లాడిలా చూస్తే నాకే బాధా లేదు. నన్ను చూసినట్లే చూస్తేమాత్రం నేను వాడిని బెదిరిస్తూనే వుంటాను…."

"మరి వాడిని జాగ్రత్తగా చూడవలసిన బాధ్యత నాది కదా!"

"ఏమో-అదంతా నాకు తెలియదు. వాడి బాగోగులు చూసుకుందుకింకెవరినైనా నియమించు నువ్వు కానీ, నాన్న కానీ వాడికి దగ్గరవడానికి వీల్లేదు. ఈ విష యంలో నేనింకేమీ వినదల్చుకోలేదు…."

"రాజా…. నేను చెప్పేది వినరా!"

సరళకింక బదులు రాలేదు. ఆమె రాజా, రాజా అని మళ్ళీ మళ్ళీ పిలిచింది. బదులు రాలేదు. కానీ గదిలోకి వరప్రసాద్ వచ్చాడు.

సరళ అతడి వంక ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"అయిందా—నీ సంభాషణ?" అన్నాడతడు తీవ్రంగా.

"మా సంభాషణ మీరు విన్నారా?"

"చాలా సేపటినుంచి వింటున్నాను. అయిపోయేక గది లోకి అడుగు పెట్టవచ్చుననుకున్నాను...."

"అంటే మీరుకూడా రాజా గొంతు విన్నారన్న మాట .... ఇప్పుడు నాకెంతో సంతోషంగా వుంది. నేనబద్ధం చెప్పలేదని మీరూ గ్రహించారు...." అంది సరళ సంతోషంగా.

"సరళా-నువ్వు భ్రమపడుతున్నావో, నాటకమాడుతున్నావో నాకు తెలియదు. గదిలో గోపీ యెలా వున్నాడో, నువ్వేం చేస్తున్నావో చూద్దామని—నిద్ర లోంచి మెలకువరాగానే గదిలోకి రాబోయాను. నువ్వు నన్ను చూసి మొదలెట్టావో యేమో తెలియదు. గాలితో సంభాషిస్తున్నావు. ఎవరితో మాట్లాడుతున్నావో తెలియదు. నాకు నీ మాటలే వినిపిస్తున్నాయి...."

"అంటే రాజా మాటలు నిజంగా మీరు వినలేదా? నాకు వినపడ్డ మాటలు మీకు వినపడలేదా?"

"లేదు...."

"మీరు నన్ను దోషిని చేయాలని చూస్తున్నారు. అందుకే అబద్ధం చెబుతున్నారు. నేనేం తప్పు చేశాను? మీరు నన్నెందుకిలా అనుమానిస్తున్నారు?" అంది సరళ రోషపు గొంతుతో.

శరత్ప్రసాద్ సానునయంగా—"నేను నిన్ను నమ్ముతాను. రాజా నీతో యేం మాట్లాడేడో చెప్పు...." అన్నాడు.

సరళ జరిగినదంతా చెప్పింది.

"నువ్వు చెప్పింది నమ్మతగ్గదిగా వుంది. గోపీకి స్పృహ తప్పినప్పుడు వాడెందుకు బెదరాడో అర్థంకావటంలేదు నాకు. నువ్వు వాడినేమీ చేయలేదని నాకు తెలుసు. అప్పుడు

గోపీ యేమో చూశాడు. వాడు చూసింది నేను చూడలేదు. ఇప్పుడు నువ్వెవ్వరితోనో మాట్లాడావు. నువ్వు విన్న మాటలు నాకు వినపడలేదు. రాజు ఉనికి నిజమే ననిపిస్తోంది. ఇప్పుడు గోపీ పరిస్థితి ప్రమాదకరంగా వుంది. నువ్వో నేనో వాడికి దగ్గరగా వుంటే రాజు వాడిని బ్రతకనివ్వడు. ఎవరో ఒకరు వాడికి దగ్గరుండడం యెంతైనా అవసరం. మనం ఎవర్నయినా సాయానికి పిలుద్దాం—" అన్నాడు వరప్రసాద్.

భర్త తన్ను పూర్తిగా నమ్మినందుకు చాలా సంతోషం కలిగింది సరళకు. ఆమె వెంటనే - "మనం-ముకుందరావుగారింటికి వెడదాం. తిరిగి వచ్చేవరకూ యెవరినైనా సాయంగా వుండమందాం-" అంది.

"ఇంత రాత్రివేళ ఎవరు లేచివస్తారు? పాపాయమ్మ గారైతే అస్తమానూ యేదో ఒకటి అప్పుతీసుకొని వెడుతూంటుంది కాబట్టి వస్తుందేమో!" అన్నాడు వరప్రసాద్.

"ఆవిడ రాదు. మనింటికిప్పుడావిడ ఒంటరిగా రావడంలేదు. ఒకసారి జడుసుకుంది కదా-" అంది సరళ.

"అయితే ఏం చేద్దాం?"

"ఈ రాత్రికెలాగో గడిపేద్దాం. మనం గోపీని కన్న కొడుకులాకాక పరాయి మనిషిలా చూస్తే వాడికే ప్రమాదమూ వుండదు. తెల్లారేక యేదో ఉపాయం చూడొచ్చు...." అంది సరళ.

"అయితే నేనీ గదిలో పడుకుంటాను. నువ్వు పక్క గదిలోకి వెళ్ళు."

"టైముకి మందివ్వడం గుర్తుంటుందో ఉండదో మీకు" అంది సరళ ఖంగారుగా. అయినా వరప్రసాద్ అంగీక

రించకపోవడంతో అతడికి మరొక్కసారి వివరాలన్నీ చెప్పి మరీ గదిలోంచి బయటకు వెళ్ళిందామె.

8

సీతాకరరావు వాలు కుర్చీలో కూర్చుని యేదో మాగజైన్ చూస్తున్నాడు. అడుగుల చప్పుడుకు తలెత్తి చూసి—"నువ్వా?" అన్నాడు.

వరప్రసాద్ ఆయనకు నమస్కరించి — "చాలా అర్జంటు పనిమీద వచ్చాను—" అన్నాడు.

"ఏమయింది? మీ ఆవిడ మళ్ళీ దెయ్యాన్ని చూసిందా?"

"జరిగినదంతా వివరంగా చెబుతాను—" అంటూ వరప్రసాద్ ఆయనకు మొత్తం కథ చెప్పుకున్నాడు.

అది వింటూనే సీతాకరరావు ముఖం గంభీరంగా అయిపోయింది—"విషయం చాలా దూరం వెళ్ళింది—" అన్నాడాయన.

"అసలేం జరుగుతోందంటారు?" అన్నాడు వరప్రసాద్.

"రాజు నీ భార్య మనసులో బలంగా నాటుకొని పోయాడు. నా మాటలతో, నీ ప్రవర్తనతో ఆమె భ్రమ తొలగిపోతుందనుకున్నాను. ఆ భ్రమ నానాటికీ బలపడింది తప్పితే తగ్గలేదు. పైగా తనను నమ్మడం లేదని ఆమె చాలా బాధపడుతోంది. ఇది సీరియస్ విషయం...."

"ఇప్పుడు మనమేం చేయాలంటారు?"

"నువ్వు ఉదయం గోపీని వాళ్ళింటి దగ్గర దిగవిడిచి రావడం చాలా తెలివైన పని. అంతా వాడు తలిదండ్రుల గురించి బెంగ పెట్టుకున్నాడనుకుంటారు.

కొన్నాళ్ళ పాటు గోపీ తల్లిదండ్రుల వద్ద వుండడమే మంచిది."

"సరళలో మార్పు తీసుకొని రావడమెలా?"

సీతాకరరావు కాసేపు ఆలోచించి—"మాటిమాటికీ నీ భార్య బంగళా గురించి మాట్లాడుతోంది. ఏమిటా బంగళా?" అన్నాడు.

"ఏమో—రాజు బంగళా గురించి చెబుతున్నాడం టుంది. అదెక్కడున్నదీ తనకు తెలియదంటుంది. రాజు చెప్పడం లేదుట.... మేమిద్దరం మనస్ఫూర్తిగా రాజు దగ్గరకు వెళ్ళడానికి ఒప్పుకుంటే అప్పుడు బంగళా యెక్కడున్నదీ రాజు చెబుతానన్నాడుట...."

"అయితే ఒక పని చేయి....రాజు దగ్గరకు వెళ్ళడానికి మీ యిద్దరూ ఒప్పేసుకోండి. అప్పుడు బంగళా గురించి తెలుస్తుంది—" అన్నాడు సీతాకరరావు.

"మీ అయిడియా బాగుంది...." అన్నాడు వరప్రసాద్—"కానీ బంగళా గురించి తెలుసుకోవలసిన అవసరమేమిటి?"

"ఏమిటంటే—అది రాజుకు కీలక స్థానం. మొత్తం కథంతా ఆ బంగళా చుట్టూ తిరుగుతోంది. మీ రాజు బ్రతికుండగా యేదైనా బంగళా గురించి కలగనేవారా మీరు?"

వరప్రసాద్ ఆలోచిస్తూ—"ఏమో—గుర్తులేదు...." అన్నాడు.

"బాగా ఆలోచించి చెప్పు. నీ భార్య భ్రమపడు తోందా—లేక మానవాతీత శక్తి యేదైనా నిజంగా ఆమెను భ్రమపెడుతోందా అన్న విషయం ఈ బంగళా గురించిన వివరాలపై ఆధారపడి వుంది—" అన్నాడు

సీతాకరరావు.

వరప్రసాద్ మరి కాసేపాలోచించి—"ఆఁ గుర్తొచ్చింది...." అన్నాడు.

"ఏమిటి?" అన్నాడు సీతాకరరావు కుతూహలంగా.

"రాజు పోవడానికి సరిగ్గా నెలరోజులకుముందు...." అన్నాడు వరప్రసాద్. కొడుకు గుర్తుకురావడంవల్లనేమో అతడి గొంతు పూడుకుపోయింది.

"ఊఁ ఏమయింది?"

"స్నేహితుడి పెళ్ళికి చందనపురం వెళ్లాం. అక్కడ అనుకోకుండా నా చిన్ననాటి స్నేహితుడు తగిలాడు. అతడో వ్యాపారస్థుడికి సెక్రటరీగా వుంటున్నాడు. ఆ ఊళ్ళో ఆ వ్యాపారస్థుడికో చక్కటి బంగళా వుంది. ఆయన చందనపురం వచ్చినపుడక్కడ బసచేస్తాట. ప్రస్తుతం నా స్నేహితుడేదో పనిమీద చందనపురం వచ్చాడు. మమ్మల్నా బంగళాలో వుండమని బలవంత పెట్టాడు. ఆ స్నేహితుడి కారణంగా స్నేహితుడి పెళ్ళయినాక నాలుగు రోజులు అదనంగా ఆ బంగళాలో ఉండిపోయాం. విశాలమైన గదులు ఖరీదైన ఫర్నిచర్, కనుసన్నల్లో మసిలే పనివాళ్ళు....అక్కడున్న కాసిని రోజులూ స్వర్గంలో వున్నట్లే గడిచిపోయింది...." అన్నాడు వరప్రసాద్.

"ఆ బంగళా గురించి రాజేమైనా అన్నాడా అప్పుడు!"

"అన్నాడు. వాడా జీవితాన్ని మర్చిపోలేకపోయాడు. ఇలాంటి బంగళా మనకెందుకు లేదని పదేపదే అడిగాడు. మనకంత డబ్బులేదని చెప్పాను. పెద్దయ్యాక తాను బాగా డబ్బు సంపాదించి ఇలాంటి బంగళా కట్టించి మమ్మ

ల్నిద్దర్ని సుఖపెడతానన్నాడు....” ఈ మాటలనగానే నరప్రసాద్ కళ్లలో నీళ్లు తిరిగాయి — “వాడెంతసేపూ మా గురించే ఆలోచించేవాడు. మానుంచి వాడేమీ ఆశించేవాడు కాదు. మమ్మల్నేమీ అడిగేవాడు కాదు. ఎప్పుడూ పెద్దయ్యాక మాకోసం తనేం చేయాలా అనే ఆలోచించేవాడు. వాడి ఊహాల నిండా బంగళాలు, కార్లు ఉండేవి. వాడి ఆలోచనల్లో తన సుఖానికి చోటుండేది కాదు. మా సుఖం గురించే యెప్పుడూ ఆలోచించేవాడు. ఎన్ని కలలు కన్నాడో తను పెద్దవడం గురించి.... వాడలాగే పోయాడు.... మేమిలా మిగిలాం.”

సీతాకరరావు ముఖంలో సంతోషం కనబడింది — “సందేహంలేదు. రాజా కన్న కలలు ఆ బంగళాలో ప్రతిఫలించాయి. ఆ బంగళా గురించి ఎన్నోసార్లు తల్లికి చెప్పివుంటాడు అది నీ భార్య మనసులో దృఢంగా నాటుకుపోయింది. తన కొడుక్కు తనమీదున్న ప్రేమ కామె యెంతో పొంగిపోయేది... అలాంటి పరిస్థితుల్లో కొడుకు పోయాడు. ఆమె అంతరాంతరాలల్లో రాజా, వాడి కోరిక అలా నిలిచిపోయేయి. అదే ఆమెను క్రమంగా భ్రమలోకి దింపింది....” సీతాకరరావు సాలోచనగా — “ఇందులో సందేహమేమీ లేదు. నీ భార్య భ్రమపడుతోంది. రాజా ఇంకెవరికీ కనపడడని ఆమెకు తెలుసు. అందుకే వాడే తనింకెవరికీ కనపడనన్నాడనీ, ఎవరితోనూ మాట్లాడనన్నాడనీ చెబుతోంది. ఇదంతా ఆమె కావాలని చేయడంలేదు. ఆమె మనసు ఆమె చేత ఆమెకు తెలియకుండా చేయిస్తోంది. ఆమె మనసామెను ఊహాలోకాల్లోకి పంపుతోంది....”

“అయితే మా ఇంట్లో జడుసుకున్న రంగమ్మ, పాపా

యమ్మ, గోపీలను కూడా ఆమే బెదిరించిందంటారా? ఇది నేను నమ్మలేను. సరళ అలాంటి మనిషి కాదు...."

"నీ భార్య తానెవరినీ బెదిరించలేదు. అయితే రాజా గురించిన ఆలోచనలామెను బలంగా ఆక్రమించుకున్నాయి. ఆ ఆలోచనల బలంతో ఆమె ఇతరులను బెదిరించగలుగుతోంది. దీన్ని సజెస్టివ్ హిప్నాటిజం అంటారు. సరళ తనకు తెలియకుండానే—ఇతరులలో దెయ్యమున్నదన్న భ్రాంతిని కలిగించింది. తాను చూడని రూపానికి రూపకల్పన చేసింది. దెయ్యాన్ని చూసి నువ్వు భయపడడం ఆమె మనసుకిష్టంలేదు. అందుకే దెయ్యమెప్పుడూ నీకు కనబడలేదు. ఆమె మనసు యే ప్రయోగాన్నయినా ఇతరులమీదనే చేస్తోంది—"

"మీరు చెప్పేది నిజమేనంటారా?"

"ఆలోచించి చూడు....నిజానిజాలు నీకే స్ఫురిస్తాయి. నువ్వు బంగళా గురించి చెప్పేక నీ భార్య గురించిన నా అనుమానం రూఢి అయింది."

వరప్రసాద్ ఆలోచిస్తున్నాడు. అతడికి నిన్న జరిగిన సంఘటన గుర్తుకొస్తోంది.

"గోపీ—నీకు తెలుసుగదా! రాజా నీయీడువాడే.... దురదృష్టం కొద్దీ అర్థాంతరంగా పోయాడు. అయితే వాడి ఆత్మ దెయ్యమై ఈ యింట్లోనే తిరుగుతోంది. వాడు నిన్ను చూసి అసూయపడుతున్నాడు. నిన్నీ యింట్లోంచి తరిమేయాలని నిన్ను బెదిరిస్తున్నాడు. ఇలాంటి చోట నువ్వుండగలవా?" అంది సరళ గోపీతో.

ఈ మాటలామె గోపీ శ్రేయస్సుకోరి చెప్పిందా లేక గోపీని రాజా విషయం నమ్మి చాలని చెప్పిందా?

ఇదేనా సజెస్టివ్ హిప్నాటిజం?

"సీతాకరరావుగారూ! నాకు మీ మాటలపై నమ్మకం కుదిరింది. ఇది పూర్తిగా మన స్వత్వానికి సంబంధించిన విషయం. ఇప్పుడు సరళను సరైన దారిలో పెట్టాలంటే ఏం చేయాలో మీరే చెప్పాలి. వస్తుతః ఆమె చాలా మంచిది. గోపీకి ఏమేం మందులివ్వాలో నాకు మరీ మరీ చెప్పింది. మధ్యమధ్యలో నిద్రలేచి వచ్చి స్వరాన్ని చూసే గోపీ యోగక్షేమాలు అడుగుతూండేది.... ఇది దృష్టిలో ఉంచుకుని మీ సలహా చెప్పండి...." అన్నాడు వరప్రసాద్.

"ఒక్కటే ఉపాయం. నీ భార్యతో కలిసి రాజా దగ్గరకు వెళ్ళడానికి నువ్వంగీకరించు" అన్నాడు సీతాకర రావు.

"అప్పుడేం జరుగుతుంది?"

"నీ భార్యకు భ్రమతొలగిపోతుంది...."

"ఎలా?"

ఇంతవరకూ ఆమె ఒక విషయం నమ్ముతోంది. తను నమ్మిన విషయాన్ని నువ్వు నమ్మవని ఆమె నమ్మకం. అదే ఆమె భ్రమకు బలం. నువ్వొప్పుకున్నావంటే ఆమె నిన్ను రాజా దగ్గరకు తీసుకుని వెళ్ళాలి. అదామెకు సాధ్యంకాదు. అప్పుడామె భ్రమనుంచి వాస్తవంలోకి వస్తుంది."

"అసలిదంతా ఎందుకు జరుగుతోందంటారు?" అన్నాడు వరప్రసాద్ బాధగా.

"ప్రాణాధికంగా ప్రేమించిన బిడ్డ పోతే—ఆ బిడ్డను మరిచిపోవాలన్న భావనను కొందరు తల్లులు తట్టుకోలేరు. మనిషిపోతే మాత్రం ఆత్మ ఉండదా? ఆ ఆత్మతో మాత్రం కలిసుండడమెందుకు సాధ్యపడదు?.... ఈ విధంగా ఆలోచించి ఈ భ్రమకు లోనవుతున్నది నీ

భార్య...."

"సరే.... నేను మీరు చెప్పినట్లే చేస్తాను. ఏం జరిగిందీ వచ్చి మీకు చెబుతాను...." అన్నాడు వర ప్రసాద్.

"వెళ్ళేముందు చందనపురంలోని ఆ బంగళా వివరాలు కూడా నాకు చెప్పు...." అన్నాడు సీతాకరరావు.

"ఎందుకు?"

"ఇప్పుడా బంగళాలో ఎవరుంటున్నారో తెలుసుకుంటాను....అక్కడ నిజంగా మీ రాజు ఉంటున్నాడేమో కనుక్కుంటాను."

"అది సాధ్యమా?"

సీతాకరరావు నవ్వి—"చూద్దాం!" అని— "మీరు బంగళాకు ప్రయాణమైతే తప్ప ఇక్కడికి రానవసరం లేదు. నేనే మిమ్మల్ని చూడ్డానికి వస్తాను—మధ్యాహ్నానికి!" అన్నాడు.

9

"ఇంత సేపయిందేమిటండీ....గోపీని దిగబెట్టి రావడానికి!" అంది సరళ చిరాగ్గా.

"ఏం—అలా ఉన్నావు. మళ్ళీ రాజు కనిపించాడా?" అన్నాడు వరప్రసాద్.

"లేదు. నా మనసంతా ఏదోలాగుంది. పరాయిపిల్లాణ్ణి తెచ్చి యింట్లో పెట్టుకున్నాం. వాడికి మనసులో ఎన్నో ఆశలు రేపాం. ఇప్పుడు వాణ్ణి దిగవిడిచి రావలసివచ్చింది."

"బాధపడకు సరళా! మనకు మనరాజుకంటే ఎవరూ ఎక్కువ కాదు. వాడికింకా ఏ సరదాలూ తీరలేదు. నూకలు చెల్లిపోయాయి. వాడు మనవిషిలవడమే ఒక అదృష్టం.... మనం వాడిదగ్గరకు వెళ్ళిపోదాం...."

"ఎలా వెడతామండీ?" అంది సరళ.

"అదీ వాడే చూసుకుంటాడు. అయినా వాడు చెప్పిన బంగళా ఎక్కడుందో నేనూహించగలిగాను. చందన పురంలో వాడుపోయేముందు మనమో బంగళాలో లేమూ. అదే వాడు చెప్పింది....ఒక వేళ మనకు మళ్ళీ గోపీ కనిపించకపోయినా సేరుగా అక్కడికే వెళ్ళిపోదాం. రాజు అక్కడ మనకే ఏర్పాట్లు చేశాడో చూద్దాం." మామూలుగా అన్నప్పటికీ అతడి మాటలు సరళను సవాలు చేస్తున్నట్లే ఉన్నాయి.

"నిజంగా మనకు వాడక్కడ ఏర్పాట్లు చేశాడంటారా?" అంది సరళ. ఆమెకు చందనపురం బంగళా గుర్తుకువచ్చింది. అక్కడి కొడుకుమాటలు తల్చుకోగానే ఆమెకు ఏడుపువచ్చి "భగవంతుడు మనుషులకీ అద్భుతాంతరపు చావెందుకు పెట్టాడో?" అంది.

"ముందు రాజును పిలు....మన నిర్ణయం చెప్పు. వాడేమీ మాట్లాడకపోతే అప్పుడు మనం చందనపురం వెళ్ళిపోదాం...." అన్నాడు వరప్రసాద్.

"ఏమిటో—నాకు భయంగా ఉందండీ...." అంది సరళ.

"భయమెందుకు సరళా? వాడు మనబాబు. ఇప్పుడు ప్రాణాలు లేవుగదా అని వాడికి భయపడడం అన్యాయం కదూ...." అన్నాడు వరప్రసాద్. అతడి మాటలు మనస్ఫూర్తిగా నే అన్నాడు.

"రాజూ!" అంది సరళ.

"అమ్మా!"

"విన్నారా—వాడు పలికాడు...." అంది సరళ.

వరప్రసాద్ కళ్లు ఆశ్చర్యంతో పెద్దవయ్యాయి—

"నిజం సరళా! వాడి పిలుపిప్పుడు నాకూ వినిపించింది. రాజా! ఎన్నాళ్లయిందిరా నీ గొంతు విని.... ఈ గొంతు ముందే వినివుంటే ఎప్పుడో వచ్చేవాణ్ణి కదురా నీ దగ్గరికి" అన్నాడతడు.

"నాన్నా! నా కిప్పుడెంతో సంతోషంగావుంది. నా కోసం అమ్మ నిన్ను ఒప్పించగలిగింది. మీ ఇద్దరూ మన స్ఫూర్తిగా నా దగ్గరకు రావడానికి ఒప్పుకున్నారు...."

"బాబూ....పోయిన ప్రతిమనిషీ ఇలా వచ్చి మాట్లాడ గలిగితే ఎంత బాగుంటుందిరా?" అన్నాడు వరప్రసాద్. అతడి కనులలో ఆనందబాష్పాలున్నాయి.

"నాన్నా! ఇదేమీ అసాధ్యంకాదు. పోయినవాడికీ మిగిలినవాడికీ మరువలేని అనుబంధముండాలి. పోయాక కూడా ఆత్మ మిగిలిన వారినే తల్చుకోవాలి. మిగిలినవారి మనసులో పోయినవాడి స్థానం చెక్కు చెదరకూడదు. అప్పుడొకరితో ఒకరు సంభాషించుకోవడం సాధ్య పడు తుంది. అమ్మదీ నాదీ అటువంటి అనుబంధం. ఆ అను బంధంతో నేను నిన్ను కూడా సాధించుకున్నాను. నేను నిజంగానే మీ కోసం బంగళా ఏర్పాటు చేశాను. మీ రనుకున్నట్లు—అది చందనపురం బంగళాయే! మనమిప్పు డక్కడికే వెడదాం."

"ఎలా వెడతాం?"

"కళ్ళు మూసుకోండి...."

వరప్రసాద్, సరళ కళ్లు మూసుకున్నారు. అప్పుడేం జరుగుతుందో తెలుసుకోవాలని వారికి కోరికగా వుంది.

10

ఫోన్లో తెలిసిన సమాచారానికి సీతాకరరావు షాక్ తిన్నాడు.

కొద్ది నెలల క్రితం చందనపురం బంగళాలో దెయ్యం ప్రవేశించిందిట. ఇప్పుడా బంగళా ఖాళీగా ఉంటోంది. ఎవరూ ఉండడం లేదు. ఎవరైనా ఉండడానికి ప్రయత్నిస్తే బెదిరిపోతున్నారు.

"ఇది చాలా విచిత్రంగా వుంది. మానవాతీత శక్తులను నమ్మాలా?" అనుకున్నాడు సీతాకరరావు. ఆయన దెయ్యం గురించిన కారణాలు సేకరించాడు.

ఆ బంగళాలో ఓ యువతి ఆత్మహత్య చేసుకుందట-మానభంగం కారణంగా. ఆమె దెయ్యమై తిరుగుతోందని అంతా చెప్పుకొంటున్నారు. ఈ వార్త పేపర్లో కూడా వచ్చిందిట.

అప్పుడు సీతాకరరావుకింకో అనుమానం వచ్చింది. పేపర్లో ఈ వార్తను సరళ కూడా చూసి ఉంటుంది. అందులోని దెయ్యం తన కొడుకేనని ఆమెకు అనిపించింది. అప్పట్నించి ఆమె భ్రమ ప్రారంభమయింది.

అంతే జరిగి ఉండాలి!

అక్కడ ఓ యువతి ఆత్మహత్య చేసుకుంది. అది కొందరిని అక్కడ దెయ్యం భ్రమలో ఉంచింది. ఆ భ్రమ సరళలో మరో భ్రమను రేపింది.

ఆ భ్రమ ఈ రోజుతో అంతమైపోతుంది.

ఏం జరిగిందో తెలుసుకోవాలని సీతాకరరావుకూ ఆత్రుత కలిగింది. ఆయన వెంటనే వరప్రసాద్ ఇంటికి వెళ్ళాడు.

తలుపులు దగ్గరగా వేసి ఉన్నాయి.

తోసుకొని లోపలకు వెళ్ళాడాయన....

పిలిస్తే ఎవరూ పలకలేదు. ఇల్లంతా కలయతిరగగా ఓ బెడ్ మీద దంపతులిద్దరూ పక్క పక్కగా పడుకొని

కనపడ్డారు.

ఇద్దరి వదనాలు ప్రశాంతంగా ఉన్నాయి. ఇద్దరూ కళ్ళుమూసుకొని వున్నారు.

సీతాకరరావు ఇద్దర్నీ పిలిచాడు....పలకలేదు.

ముట్టుకొని చూశాడు. ఉలిక్కిపడ్డాడు.

వారి శరీరాలు మంచుకన్న చల్లగా వున్నాయి.

ఆయన వెంటనే డాక్టరుకోసం పరుగెత్తాడు. డాక్టరు వచ్చి చూశాడు.

ఇద్దరివీ ప్రాణాలు పోయాయి. సహజ మరణం....

ఇదీ డాక్టరు తేల్చి చెప్పిన విషయం....

సీతాకరరావు ఆలోచిస్తున్నాడు....

రాజా నిజంగా తల్లిదండ్రులను పిలిచాడా? ఆ పిలుపును అంగీకరించమని తను చెప్పిన సలహాయే వారి ప్రాణాలు తీసిందా?

సీతాకరరావు ప్రశ్నలకు సమాధానాలు లభించలేదు.

చందనపురం బంగళాలోని దెయ్యాలు మాత్రం ఎవరికీ లొంగడం లేదన్న వాడుక బయలేరింది.

వరప్రసాద్ ఆస్తికి వారసురైన గోపీకి—ఆ యింట్లో మళ్ళీ ఏ దెయ్యమూ కనబడలేదు.

—: అయిపోయింది :—